

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/65/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014200028
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014200028.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu Ing. V. V., bytom I. X, Z., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o. so sídlom Bočná 10, Košice, proti žalovanému Okresnému úradu Prešov, so sídlom Námestie mieru 3, Prešov, za účasti 1. Ing. W. V., bytom X. X, Z., 2. Ing. V. Q., bytom N. X, Z., 3. X. Q., bytom V. X, Z., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP4-2013/00096/FIL z 13. novembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/2/2014-228 z 18. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/2/2014-228 z 18. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4S/2/2014-228 z 18. februára 2016 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-PO-OOP4-2013/00096/FIL z 13. novembra 2013 a rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Bardejove, ako správneho orgánu prvého stupňa, č. 1/2013/00114-2-Mat. zo 14. augusta 2013, ktorými predloženej žiadosti splnomocnencov vlastníkov poľovných pozemkov: Ing. W. V., X. X, Z., Ing. V. V., I. X, Z., Ing. V. Q., N. 2, Z., X. Q., V. X, Z. zo dňa 17. júla 2013 o uznanie poľovného revíru Gregerová spolu o výmere 1024,99 ha podľa § 4 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyhovelo a podľa § 3 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov poľovné pozemky viacerých vlastníkov za poľovný revír Gregerová neuznal; a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania

rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd považoval za podstatnú otázku a otázku, ktorú bolo potrebné vyriešiť, či je možné na žiadosť vlastníkov pozemkov uznať nový poľovný revír, aj keď sú tieto pozemky zaradené do uznaného poľovného revíru, keď je nesporné, že v čase konania o uznanie poľovného revíru Gregerová boli poľovné pozemky navrhované na uznanie poľovný revír Gregerová začlenené do poľovného revíru Jatník právoplatným rozhodnutím Obecného úradu v Bardejove č. 123/94-pol' z 28. marca 1994, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. apríla 1994. Uviedol, že žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa postupovali správne, ak konštatovali, že nie je možné uznať poľovný revír z poľovných pozemkov už začlenených do uznaného poľovného revíru Jatník, v ktorom vykonávalo právo poľovníctva Poľovnícke združenie Jatník Andrejová. Ustanovenie § 3 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2013 (ďalej len „Zákon o poľovníctve“) upravuje podmienky uznávania poľovného revíru. Ani z tohto ustanovenia, ani z ďalších ustanovení Zákona o poľovníctve nevyplýva, že by novým rozhodnutím o uznaní poľovného revíru došlo k zrušeniu právoplatne uznaného poľovného revíru alebo k zmene hraníc poľovného revíru. V danom prípade nebola splnená ani ďalšia podmienka pre uznanie poľovného revíru uvedená v ustanovení § 3 ods. 4 Zákona o poľovníctve, a to výmera pozemkov. Správne orgány v súvislosti so zisťovaním výmery poľovných pozemkov v danej oblasti postupovali podľa § 4 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 344/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva Zákon o poľovníctve, podľa ktorého začlenenie poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít vrátane ich hraníc je uvedené na webovom sídle ministerstva, a z uvedených podkladov zistili, že poľovný revír Jatník bol zaradený do poľovnej oblasti s chovom jelenej zveri J XII Nízke Beskydy. Správne preto žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa konštatovali, že pri uznaní navrhovaného poľovný revír Gregerová o výmere 1024,99 ha v jelenej poľovnej oblasti by nebola dodržaná podmienka 2000 ha podľa § 3 ods. 3 písm. b/ Zákona o poľovníctve. Krajský súd neakceptoval ani žalobnú námietku, že na žiadnej webovej stránke Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky nie je obsiahnuté začlenenie poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít a že na webovej stránke <http://www.mpsr.sk/index.php?navID=799&navID2=799&sID=37&id=6083> sa nanajvýš nachádza odkaz na webovú stránku <http://lvu.nicsk.org/polovgis/Mapa.aspx>, ktorej správcom a prevádzkovateľom nie je Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, ale iná právnická osoba, konkrétne Národné lesnícke centrum - Lesnícky výskumný ústav Zvolen, keď mal za to, že odkaz na inú webovú stránku na stránke Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky je potrebné považovať za určený postup pri zisťovaní začlenenia poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít, preto argumentácia žalobcu neobstojí. Záverom vyslovil, že uznať nový poľovný revír Gregerová by bolo možné len vtedy, ak by podaniu o žiadosti predchádzalo rozhodnutie o zmene hraníc podľa ustanovenia § 10 ods. 1 Zákona o poľovníctve. K zmene hraníc poľovného revíru Jatník Andrejová však nedošlo, pričom aj podľa názoru súdu správny orgán nemôže začať konanie vo veci zmeny hranice uznaného poľovný revír z vlastného podnetu pri aplikácii § 18 ods. 1 Správneho poriadku, ako namieta žalobca, keď z ustanovenia § 10 ods. 1 Zákona o poľovníctve vyplýva presne, kto môže podať žiadosť o zmenu hranice uznaného poľovného revíru (vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru). Zákon o poľovníctve neumožňuje orgánu štátnej správy konanie vo veci zmeny hranice poľovný revír z vlastného podnetu.

Krajský súd považoval za potrebné vyjadriť sa aj k zvažovaniu postupu o pribratí účastníkov konania podľa § 250 ods. 1 O.s.p., a to vlastníkov pozemkov a ďalších osôb, pričom upustil od pribratia vlastníkov pozemkov do konania vzhľadom na to, že napriek zdĺhavému zisťovaniu sa nepodarilo zistiť u väčšiny zistených vlastníkov pozemkov adresy, ďalej, že z dátumov narodenia možno predpokladať, že títo už zomreli a pod. a tiež vzhľadom na to, že podľa § 250 ods. 1 O.s.p. súd priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté, pričom v danom prípade krajský súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre uznanie poľovného revíru a preto krajský súd upustil od svojho postupu podľa § 250 ods. 1 O.s.p. a pribral do konania len splnomocnených zástupcov, ktorí podali žiadosť o uznanie poľovného revíru, o ktorých žiadosti správne orgány rozhodovali.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p. včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, neobsahuje riadne odôvodnenie a je arbitrárne, nakoľko je na viacerých miestach redukované na postulovanie právnych záverov bez náležitého vysvetlenia. Mal za to, že krajský súd hneď úvodom, keď ustálil, že nie je možné na žiadosť vlastníkov pozemkov uznať nový poľovný revír, keď sú tieto pozemky zaradené do uznaného poľovného revíru, sformuloval právny záver bez toho, aby ho akokoľvek vysvetlil. Žalobca zdôraznil, že Zákon o poľovníctve ani v minulosti (rozumej v čas vydania žalobou napadnutého rozhodnutia), ani v súčasnosti, neobsahuje žiadnu právnu normu, ktorá by zakazovala, aby bol určitý poľovný pozemok súčasťou dvoch alebo viacerých poľovných revírov. S poukazom na „ústavný postulát zákonnosti“ vyjadrený v Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR mali správne orgány zohľadniť výlučne podmienky upravené zákonom a pri ich splnení mali vydať rozhodnutie o uznaní poľovného revíru. Namiesto toho krajský súd napadnutým rozhodnutím uviedol, že aj podľa názoru krajského súdu uznať nový poľovný revír Gregerová by bolo možné len vtedy, ak by podaniu o žiadosti predchádzalo rozhodnutie o zmene hraníc podľa ustanovenia § 10 ods. 1 Zákona o poľovníctve, avšak takáto podmienka nie je nikde v ustanovení § 3 Zákona o poľovníctve vyslovene nazvanom „Podmienky uznávania poľovného revíru“ upravená. Krajský súd tak namiesto reflexie riadneho splnenia zákonných podmienok postuloval podmienku úplne novú, ktorá navyše ide nad rámec zákonnej úpravy. Mal za to, že okrem toho, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu požiadavky viazanosti zákonom, napadnuté rozhodnutie ignoruje ďalší ústavnoprávny rozmer týkajúci sa vlastníckeho práva. Reglementácia výkonu poľovníctva dôsledne rešpektuje a presadzuje vlastnícky princíp, čo znamená, že v prípade zriaďovania nového poľovného revíru sú to vlastníci (spoluvlastníci) poľovných pozemkov v poľovnom revíri, ktorý má vzniknúť, pričom sa uplatňuje väčšinové hlasovanie. Iba týmto vlastníkom prislúcha právo rozhodovať o otázkach týkajúcich sa výkonu poľovníctva, preto je absurdný prístup správnych orgánov, ktoré rozhodovanie vlastníkov o predmete ich vlastníctva (vytvorenie nového poľovného revíru) činia závislým od vôle iných subjektov (rozhodnutie o zmene hraníc podľa ustanovenia § 10 ods. 1 Zákona o poľovníctve), ktoré nemajú žiaden vlastnícky a ani iný vzťah k poľovným pozemkom v ich revíri. Krajský súd v kontexte uvedených námietok nevysvetlil, či je obhájiteľné a praktický realizovateľné, aby vytvorenie nového poľovného revíru bolo determinované získaním súhlasu často veľmi vysokého počtu vlastníkov poľovných pozemkov v úplne inom poľovnom revíri. Vo vzťahu k samotnej zmene hranice poľovného revíru a záveru, že správny orgán nemôže začať konanie o zmene hranice poľovného revíru z vlastného podnetu uviedol, že ustanovenie § 10 ods. 1 Zákona o poľovníctve účinnom v čase vydania rozhodnutí správnych orgánov nevyklučuje začatie konania z podnetu správneho orgánu, iba stanovuje, kto môže podať návrh, ak sa také konanie začína na návrh. Predmetné ustanovenie teda prinajmenšom pripúšťa výklad o možnosti začatia konania o zmene hranice poľovného pozemku z vlastného podnetu správneho orgánu. Záverom odvolania, vo vzťahu k záveru správnych orgánov o nepostačujúcej výmere poľovného revíru žalobca uviedol, že záver správnych orgánov o údajne nepostačujúcej výmere bol učený na základe podkladu, ktorý nespĺňa požiadavky ust. § 4 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 344/2009 Z. z., keď poukázal na legálnu definíciu pojmu webové sídlo, ktorá je obsiahnutá v zákone o informačných systémoch verejnej správy, keď na žiadnej z webových stránok, ktoré sú spravované Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR v rámci webového sídla <http://www.mpsr.sk/> však v čase vydania rozhodnutí správnych orgánov nebolo obsiahnuté začlenenie predmetných poľovných oblastí do poľovných lokalít, na uvedenej webovej stránke sa iba nachádzal odkaz na webovú stránku ktorej správcou a prevádzkovateľom nie je Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, ale iná právnická osoba, konkrétne Národné lesnícke centrum - Lesnícky výskumný ústav Zvolen. Správne orgány teda vychádzali pri určení hraníc poľovnej oblasti, do ktorej má patriť poľovný revír Gregerová, z neprípustného podkladu, odporujúceho vyššie citovanému ust. § 4 vykonávacej vyhlášky. V kontexte s uvedenou námietkou poukázal, že legálna definícia termínu poľovná oblasť, ako je vyjadrená v § 2 písm. n/ Zákona o poľovníctve rozhodne nestotožňuje poľovnú oblasť s jedným alebo viacerými poľovnými revírmi, naopak, omnoho dôležitejšie ako umelé právne hranice poľovných revírov, sú vhodné prírodné podmienky pre určitý druh zveri a orografické (horopisné) hranice. Na tomto základe argumentuje, že poľovný revír Gregerová sa nachádza na hranici poľovných oblastí J XXII Nízke Beskydy (jelenia zver)

a S XII Toplianska (srnčia zver), pričom sú v ňom lepšie naplnené životné potreby srnčej zveri než jelenej zveri. Správne orgány nevykonali žiadne miestne zisťovanie alebo akékoľvek iné dokazovanie, ktoré by bolo zamerané na posúdenie vhodnosti podmienok poľovného revíru Gregerová pre jeden alebo druhý druh hlavnej zveri. Predmetná argumentácia žalobcu bola napadnutým rozhodnutím krajského súdu ignorovaná, v odvodnení nijako nereflektovaná a odbitá strohým konštatovaním o údajne správnom postupe správnych orgánov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v odôvodnení odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu uviedol obdobné dôvody, ako boli uvedené v odvolaní voči rozhodnutiu správneho rozhodnutiu prvého stupňa, ako aj v predmetnej žalobe. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, ako vecne správny.

Pribratí účastníci sa k odvolaniu žalobcu v súdom stanovenej lehote nevyjadrili, v konaní zostali nečinní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 28. júna 2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ Zákona o poľovníctve, hranice poľovného revíru musia byť v teréne zreteľné tak, aby poľovné pozemky, z ktorých je poľovný revír uznaný, boli celé zahrnuté do niektorého poľovného revíru, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 3 písm. b/ Zákona o poľovníctve Okresný úrad uzná za poľovný revír súvislé poľovné pozemky vlastníka alebo viacerých vlastníkov, ktoré spĺňajú podmienky podľa odsekov 1 a 2 a dosahujú výmeru najmenej 2 000 ha v poľovných oblastiach s chovom jelenej zveri.

Podľa § 4 Vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 344/2009 Z. z. účinnej do 31. decembra 2013, začlenenie poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít vrátane ich hraníc je uvedené na webovom sídle ministerstva.

Podľa § 6 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 344/2009 Z. z. účinnej do 31. decembra 2013, zaradenie poľovných revírov uznaných z lesných pozemkov, ktoré sú vhodné na chov raticovej zveri do kvalitatívnych tried, sa vykonáva podľa skupín lesných typov samostatne pre hlavný druh zveri, samostatne pre vedľajší druh prežúvavej zveri a samostatne pre diviačiu zver. Pre tretí a ďalší druh prežúvavej zveri sa poľovný revír nezaraďuje samostatne do kvalitatívnej triedy; normované kmeňové stavy tejto zveri sa určia na úkor prvých dvoch druhov prežúvavej zveri. Podmienky zaraďovania do kvalitatívnych tried sú uvedené v prílohe č. 3.

Podľa § 6 ods. 2 Vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 344/2009 Z. z. účinnej do 31. decembra 2013, je hlavným druhom zveri podľa odseku 1 ten druh zveri, pre ktorý bola zriadená poľovná oblasť alebo lokalita.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívnych spisov správnych orgánov oboch stupňov a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu. S poukazom na uvedené potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Na doplnenie a k jednotlivým odvolacím dôvodom najvyšší súd uvádza, že žalobca v priebehu tak administratívneho, ako aj súdneho konania namieta totožné skutočnosti, a to záver správneho orgánu, s ktorým sa následne stotožnil aj krajský súd, že nie je možné na žiadosť vlastníkov pozemkov uznať nový poľovný revír, keď sú tieto pozemky zaradené do uznaného poľovného revíru, skutočnosť, či správny orgán môže začať konanie o zmene hranice poľovného revíru z vlastného podnetu, zákonnosť podkladov, ktoré tvorili základ pre žalobou napadnuté rozhodnutie a charakter poľovnej oblasti čo do chovu hlavnej zveri.

Podľa názoru žalovaného, keďže poľovné pozemky, ktoré majú byť súčasťou navrhovaného poľovného revíru, a ktoré sú aktuálne zaradené v už existujúcich poľovných revíroch, nemôžu byť súčasne zaradené vo viacerých poľovných revíroch, a preto je najskôr potrebné právoplatne rozhodnúť o odčlenení pozemkov navrhnutých za nový poľovný revír a až následne môže byť z odčlenených pozemkov vytvorený samostatný poľovný revír. S týmto právnym názorom sa stotožnil aj krajský súd, keď mal za to, že ust. § 3 Zákona o poľovníctve upravuje podmienky uznávania poľovného revíru, pričom ani z tohto ustanovenia, ani z ďalších ustanovení Zákona o poľovníctve nevyplýva, že by novým rozhodnutím o uznaní poľovného revíru došlo k zrušeniu právoplatne uznaného poľovného revíru alebo k zmene hraníc poľovného revíru.

Najvyšší súd sa taktiež s týmto právnym názorom stotožňuje, pričom poukazuje na § 3 ods. 2 písm. c/ Zákona o poľovníctve, podľa ktorého poľovné pozemky, z ktorých je poľovný revír uznaný, musia byť celé zahrnuté do niektorého poľovného revíru. Z uvedeného vyplýva (gramatický a logický výklad), že poľovný pozemok môže byť zahrnutý len do jedného poľovného revíru. V prípade, ak by zákonodarca mienil pripustiť zaradenie pozemkov do viacerých poľovných revírov, uvedený zámer by legislatívne ošetril tak, aby boli vyriešené prípadné kompetenčné a obdobné konflikty. Formulácia ustanovenia, ktorá predpokladá zaradenie „do niektorého poľovného revíru“ predpokladá zaradenie do jedného konkrétneho revíru, ktorý bude následne spravovať konkrétne poľovnícke združenie. Správne orgány vychádzali z toho, že pozemky majúce tvoriť poľovný revír Gregerová sú zaradené do uznaného poľovného revíru Jatník, preto aplikujúci právny názor vyslovený vyššie postupovali správne, ak neuznali navrhovaný poľovný revír Gregerová dôvodiť, že poľovné pozemky, ktoré majú byť súčasťou navrhovaného poľovného revíru, sú aktuálne zaradené v už existujúcich poľovných revíroch.

Postup zmeny hranice poľovného revíru upravujú ust. §§ 9 a 10 Zákona o poľovníctve. V žiadnom prípade konanie podľa § 10 Zákona o poľovníctve nie je subsumované pod konanie podľa § 4 Zákona o poľovníctve. Na to, aby sa navrhovateľ mohol v prejednávanej veci úspešne domáhať uznania poľovného revíru, ktorý je súčasťou iného poľovného revíru, musí sa najprv úspešne domôcť zmeny hraníc už existujúceho poľovného revíru tak, že predmetné územie bude z neho vyčlenené. Prípadné komplikácie, ktoré v rámci procesu vyvstanú, nemôžu byť prekážkou zákonného postupu a aj logického postupu.

K námietke žalobcu ohľadne nečinnosti správneho orgánu, ktorý podľa názoru žalobcu mal začať konanie o zmene hraníc poľovného revíru z vlastného podnetu, najvyšší súd uvádza, že Správny poriadok v ustanovení § 18 ods. 1 rozlišuje dva spôsoby začatia konania, a to na návrh účastníka konania a na podnet správneho orgánu. V prípade začatia konania na podnet správneho orgánu sa na skutočnosť, či konanie bude začaté, vzťahuje správna úvaha správneho orgánu. Správnomu orgánu teda súd nemôže na návrh fyzickej alebo právnickej osoby uložiť povinnosť začať konanie vo veciach, ktoré nie sú podľa platných právnych predpisov návrhovými konaniami, nakoľko by neprípustne zasahoval do činnosti správnych orgánov. Z uvedeného dôvodu nemožno nečinnosť správneho orgánu v rámci správneho prieskumu ani namietat. Je potom irelevantné, či správnym orgán v predmetnej veci z vlastného podnetu konať môže alebo nie, keď samotné nekonanie správneho orgánu nepodlieha správnomu prieskumu.

Zaoberajúc sa námietkou žalobcu ohľadne nezákonne získaných podkladov rozhodnutia, najvyšší súd v prvom rade konštatuje, že toho času je zaradenie poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít presne podľa § 4 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR č. 344/2009 Z. z. zverejnené na webovom ministerstva (<http://www.mpsr.sk/sk/index.php?navID=2&navID2=2&sID=37&id=6083>) v súlade s vyhláškou. Námietka žalobcu, že na webovej stránke Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (<http://www.mpsr.sk/index.php?navID=799&navID2=799&sID=37&id=6083>) sa nachádza odkaz na webovú stránku Národného lesníckeho centra - Lesnícky výskumný ústav Zvolen (<http://lvu.nicsk.org/polovgis/Mapa.aspx>), teda nie je toho času objektívne overiteľná, no napriek tomu sa ňou najvyšší súd zaoberal. V prvom rade najvyšší súd konštatuje, že výklad zákona prezentovaný žalobcom je prílišne formalistický a účelový. Vychádzajúc z účelu zákona (resp. vykonávacej vyhlášky), ktorý je zabezpečiť verejnosti jednoduchý a prehľadný prístup k zaradeniu poľovných revírov do poľovných oblastí a poľovných lokalít, potom sprístupnenie odkazu na predmetný dokument/dokumenty formou odkazu na externý web, ktorý však je umiestnený na webe v súlade s vyhláškou, je prípustné. Z pohľadu právnych následkov pre občana (ako potenciálneho účastníka správneho konania) je irelevantné, na akom serveri sa informácia, ktorú mu je povinný subjekt sprístupniť nachádza, keď prístup k danej informácii je umožnený zákonom predpísaným spôsobom. Uvedená námietka žalobcu preto nie je spôsobilá spochybniť zákonnosť podkladov, z ktorých správny orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal. Navyše, uvedený technický nedostatok bol medziasom odstránený, pričom nedošlo k zmene obsahu poskytovanej informácie, ani spôsobu jej sprístupnenia.

K poslednej odvolacej námietke žalobcu, že ani správne orgány, ani krajský súd sa nezaoberal tým, že poľovný revír Gregerová sa nachádza na hranici poľovných oblastí J XXII Nízke Beskydy (jelenia zver) a S XII Toplianska (srnčia zver), pričom sú v ňom lepšie naplnené životné potreby srnčej zveri než jelenej zveri, z čoho žalobca odvodzuje neopodstatnenosť kvantitatívneho obmedzenia pre jeleniu zver (2000 ha), keď má za to, že uvedená lokalita je vhodná pre srnčiu zver, pre ktorú kvantitatívne obmedzenie (1000 ha) spĺňa, najvyšší súd uvádza, že aj táto námietka je nedôvodná.

Hlavným druhom zveri v tej-ktorej poľovnej oblasti alebo lokalite je ten druh zveri, pre ktorý bola poľovná oblasť alebo lokalita zriadená. Zamýšľaná poľovná oblasť Gregerová by bola zaradená do poľovnej oblasti J XXII Nízke Beskydy, čo je poľovná oblasť s chovom jelenej zveri a teda sa na zamýšľaný poľovný revír vzťahuje požiadavka minimálnej výmery v poľovných oblastiach s chovom jelenej zveri (2000 ha). Úvahy žalobcu o vhodnosti lokality pre chov jelenej zveri sú vzhľadom k tomu, že predpokladom pre zaradenie poľovného revíru do poľovnej oblasti alebo lokality zámer, pre ktorý druh zveri bola zriadená poľovná oblasť alebo lokalita, irelevantné. Navyše, žalobca okrem samotného tvrdenia, že „dôležitejšie ako umelé právne hranice poľovných revírov, sú vhodné prírodné podmienky pre určitý druh zveri a orografické (horopisné) hranice, pričom zamýšľaný poľovný revír Gregerová sa nachádza na hranici poľovných oblastí J XXII Nízke Beskydy (jelenia zver) a S XII Toplianska (srnčia zver), pričom sú v ňom lepšie naplnené životné potreby srnčej zveri než jelenej zveri“ uvedenú skutočnosť žiadnym objektívnym dôkazom nepreukázal.

Podľa názoru najvyššieho súdu z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že správny orgán nevyhovel žiadosti splnomocnencov vlastníkov poľovných pozemkov a poľovné pozemky viacerých vlastníkov za poľovný revír Gregerová neuznal, keď mal za to, že pre uznanie neboli splnené podmienky, keď zamýšľaný poľovný revír Gregerová bol toho času súčasťou iného uznaného poľovného revíru (Jatník) a zároveň nespĺňal ani požiadavku minimálnej výmery. Vzhľadom na to, že žalobca ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, resp. zrušenie rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli v súlade so zákonom, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p..

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok a príbratí účastníci si náhradu trov konania neuplatnili.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.

mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.